

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง นิमितของลูกสาวนายพลลี
โดย จวีวรรณ ชัยศิริ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

นิมิตของลูกสาวนายพลลี

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

ข้าพเจ้าชื่อ **ฉวีวรรณ ชัยศิริ** มีบ้านอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ดาและมารดาเป็นชาวจีนเกิดในมณฑลยูนนาน หรือที่คนไทยรู้จักในนามของคน **"จีนฮ่อ"** ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่าเราเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งทั้งที่ประเทศไทยและประเทศจีน แต่ในความเป็นจริงแล้ว มณฑลยูนนานมีชนกลุ่มน้อยอยู่ประมาณ ๒๔ เผ่า ชาวจีนฮ่อหรือยูนนานเป็นชาว **"ฮั่น"** ซึ่งเป็นชนกลุ่มใหญ่ของประเทศ เปรียบเทียบดังตัวอย่างเช่น คนเมืองเป็นชนกลุ่มใหญ่ของจังหวัดเชียงใหม่ แต่จะมีพวกม้ง เย้า ลีซอ อาข่า ฯลฯ เป็นชนกลุ่มน้อย เป็นต้น เรียกว่า **"ฮ่อ"** จะรู้จักและเรียกกันในประเทศไทยเท่านั้น ในต่างประเทศจะไม่มีใครรู้จักคำนี้ และจะไม่เข้าใจว่าหมายถึงใคร

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ เกี่ยวโยงไปถึงบิดาและตัวของข้าพเจ้าเอง ฉะนั้นจำเป็นที่จะต้องเล่าประวัติความเป็นมาพอสังเขป เพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจยิ่งขึ้น

คุณพ่อเป็นทหารยศนายพล ของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง สมัยรัฐบาลประธานาธิบดี เจียงไค เชค หลังจากที่ถูกคอมมิวนิสต์ได้ยึดครองประเทศจีนแล้ว ท่านได้นำกองกำลังทหาร ซึ่งมีทั้งอาสาสมัครและชาวบ้าน หนีออกจากประเทศจีน โดยเดินทางเท้าข้ามภูเขาแม่น้ำ เข้ามาประเทศพม่า จนกระทั่งสุดท้าย เข้ามาอาศัยอยู่ระหว่างตะเข็บชายแดนไทยและพม่า ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๔ กองกำลังของท่านได้มีโอกาสร่วมกับกองกำลังทหารไทย ต่อสู้คอมมิวนิสต์ลาว เวียดนาม และเมี้ยวแดง ที่ดอยยาว ดอยผาหม่น ซึ่งเป็นชายแดนระหว่างไทยลาว ขณะนั้นขึ้นอยู่กับอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ปัจจุบันรู้จักกันในชื่อของดอยผาตั้ง เฟิงจะแยกเป็นกิ่งอำเภอเวียงแก่นได้ไม่นานนัก การต่อสู้ครั้งนั้นเป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดและรุนแรงมาก ใช้เวลา ๕ ปีจึงสงบ คุณพ่อหรือที่ทางการไทยเรียกท่านว่า **"นายพลลี"** ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ให้เข้าเฝ้า ท่านได้ทูลเกล้าฯ ถวายหินจากหน้าผา ในสมรภูมิต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ ซึ่งในทีนี้หมายความว่า ได้ต่อสู้กับข้าศึกจนได้ชัยชนะ นำแผ่นดินนี้กลับคืนมาให้แก่พระองค์

อีกหลายปีต่อมา ได้มีโอกาสร่วมกับทหารไทยต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ ที่เขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ รวมเวลา ๓ เดือนที่ต่อสู้ได้ชัยชนะเด็ดขาด ซึ่งโดยทั่วไปประชาชนคนไทยเข้าใจผิดตลอดมา คิดว่าพวกเรามาจากกองพล ๙๓ ซึ่งตามความจริง พวกเราไม่ได้มาจากกองพล ๙๓ แต่พวกเราจากไหนนั้น ในทีนี้จะไม่ขอกล่าวถึงเพราะเป็นเรื่องที่ยาวเกินไป

ต่อไปขอเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภรรยาที่ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศที่เมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก รัฐฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา พักอยู่ในหอของมหาวิทยาลัย การเรียนของข้าพเจ้าดำเนินไปอย่างปกติ ค่ำวันหนึ่ง ในความฝันไม่ปรากฏเป็นภาพให้เห็นแต่อย่างใด นอกเสียจากเสียงของชายคล้ายกับเป็นผู้สูงอายุแล้ว ท่านได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า จะเกิดเหตุร้ายกับคุณพ่อ โดยผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของท่านจะติดต่อกับศัตรูคิดปองร้ายและทรยศต่อท่าน ซึ่งได้วางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว เพียงแต่รอโอกาสที่เหมาะสมเท่านั้น นอกจากนี้ยังได้บอกรายชื่อของผู้ที่คิดทรยศด้วย

เมื่อสะดุ้งตื่น ข้าพเจ้านอนคิดทบทวนเกี่ยวกับความฝัน แล้วรีบลุกขึ้นมาจดรายชื่อทันที เท่าที่จำได้มีอยู่ประมาณ ๔ คน พอรุ่งเช้ารีบเขียนจดหมายเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พี่สาวที่อยู่ประเทศไทย คือ **คุณภรณ์ ชัยศิริ** พร้อมรายชื่อ ข้อความในจดหมายจำได้ว่ายังได้ตั้งคำถามกับพี่สาว ถึงรายชื่อทั้งหมดว่าจะเป็นไปได้อย่างไร เพราะไม่มีวีแววเลย อีกทั้ง ท.ส. หรือทหารคนสนิทของคุณพ่อก็รวมอยู่ด้วย ซึ่งทุกครั้งตอนเด็ก พวกเราลูก ๆ จะไปเยี่ยมท่านที่กองบัญชาการถ้ำออบ อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ท.ส.คนนี้จะดูแลเราเป็นอย่างดี เขาเป็นทหารคนสนิทที่คุณพ่อท่านไว้ใจมากที่สุด เวลานั้นข้าพเจ้ายังคลางแคลงในว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ หรือว่าเราไม่ปกติ จึงทำให้ฝันแบบนี้ จดหมายที่เขียนถึงพี่สาวเพื่อป้องกันการสูญหาย ข้าพเจ้ายังได้ลงทะเบียนเอาไว้ด้วย หลังจากนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

๒ ปีต่อมา แทบไม่น่าเชื่อเลยว่า เหตุการณ์ตามที่ฝันได้เกิดเป็นจริงขึ้นมา อีกทั้งทหารคนสนิทที่รวมอยู่ด้วย บอกตรง ๆ ว่าข้าพเจ้าพบกับเหตุการณ์ครั้งนี้มาก แผนการณ์ ลูกน้องของคุณพ่อได้ติดต่อกับชนกลุ่มน้อยของพม่าชื่อ **"จาง ซี พู"** หรือที่รู้จักในนามของ **"ขุนล่า"** โดยใช้ระยะเวลาในการวางแผน ๒ ปี (ภายหลังทราบว่า ทหารคนสนิทที่มียศต่ำสุดในกลุ่มจะได้คำตอบแทนเป็นจำนวนเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท หากสำเร็จตามแผนที่วางไว้ และอีก ๓ คน ที่มียศสูงกว่าจะได้รับคำตอบแทนมากกว่าหลายเท่าตัว) แผนได้เริ่มดำเนินการโดยหัวหน้ากลุ่มคือ **นายเปาซาง แซ่หลี่**

เมื่อทราบวันเวลาแน่นอนที่คุณพ่อจะขึ้นไปถ้ำงอบ ขึ้นต่อไป คือพวกเขาจะบังคับโดยใช้ปืนจี้ให้ท่านเขียนจดหมาย พร้อมทั้งลายเซ็นและประทับตราประจำตำแหน่ง ถึงทหารที่เฝ้าอยู่ตามชายแดนให้ถอนทหารกลับมาทั้งหมด เพื่อที่กองขนส่า ซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ได้บุกขึ้นมาทันที (แน่นอนทหารของท่านที่เฝ้าตามชายแดนย่อมมุงนงกับคำสั่ง แต่ถึงอย่างไรก็ต้องปฏิบัติตาม) แต่เดชะบุญคุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง ในวันที่คุณพ่อจะออกเดินทางไปถ้ำงอบนั้น ท่านเกิดป่วยกะทันหัน ต้องเข้ารับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลลานนา เมื่อไม่เป็นตามแผนที่วางไว้ เรื่องราวต่าง ๆ จึงได้เปิดเผย ซึ่งเราได้ทราบจากเรื่องอื่นก่อนท้ายที่สุดได้โดยมาถึงเรื่องนี้ โดยที่ไม่มีใครคาดคิดเลย เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริง ๆ ข้าพเจ้าเฝ้าถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าเสียงของผู้ชายสูงอายุนั้น ท่านเป็นใคร เหตุใดจึงมาเตือนข้าพเจ้า และสิ่งที่ท่านเตือน เหตุการณ์นั้นจะผ่านไปเป็นระยะเวลาานพอสมควร ซึ่งจะไม่มีเกิดขึ้นในทันที

ในระยะเวลาปิดภาคเรียน ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่กลับบ้าน เพราะจะลงวิชาเรียนในช่วงซัมเมอร์ เพื่อให้สำเร็จได้เร็วขึ้น สิ้นหนึ่งไม่ทราบว่าจะหลับไปนานเท่าไร จนมีเพื่อนญี่ปุ่นมาปลุกและถามว่าเป็นอะไร เพราะเห็นร้องไห้อย่างมากและก็เห็นว่าหมอนที่หนุนอยู่ก็เปียกด้วยจริง ๆ ไม่สามารถจะอธิบายให้เขาเข้าใจได้อย่างไร ในฝันจำได้ว่า ตนเองได้เข้าไปในบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านไม้สองชั้นเก่า ๆ อยู่กลางป่า และไม่มีบ้านหลังอื่นเลย ขณะนั้นไม่อาจจะบอกได้ว่าเป็นเวลาไหน มองไปทางใดก็เป็นสีแดงสลัว ๆ คล้ายกับตะวันตกใกล้จะตกดินก็ไม่เชิง เพราะเวลาขณะนั้นมันจะมืดและน่ากลัวมากกว่า เมื่อเข้าไปในบ้าน สิ่งแรกที่เห็น คือห้องโถงใหญ่ มีโต๊ะไม้ตั้งอยู่กลางห้อง มีคนเดินไปมาอย่างขวักขว้างก็ขึ้นไปชั้นบน บ้างก็ลงมาข้างล่าง ข้าพเจ้ามองตามคนที่เดินออกไปข้างนอก เขาขึ้นไปบนรถ รถนั้นเหมือนเป็นรถยนต์ ขึ้นไปคันแล้วคันเล่า ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาเหล่านั้นไปที่ไหน และทำให้เกิดความโมโห เพราะพูดกับใคร ก็ไม่มีใครพูดด้วยหรืออธิบายให้รู้ว่าตนเองกำลังอยู่ที่ไหนเหมือนกับว่าข้าพเจ้าไม่มีตัวตนอย่างนั้นแหละ

ในที่สุดก็ตัดสินใจนั่งเก้าอี้ไม้ใกล้โต๊ะใหญ่ในห้องโถง สักครู่ใหญ่มีผู้หญิงผมสั้น รูปร่างสูงโปร่ง ผิวดำแดงใส่ชุดกระโปรงติดกัน เธอมาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทันสังเกต ได้พูดเสียงดังว่า *“คราวนี้พ่อเธอตายแน่ ไม่รอดเหมือนคราวที่ผ่าน ๆ มา”* ข้าพเจ้าร้องไห้กลัวอันตรายที่จะเกิดกับท่าน ขณะร้องไห้อยู่นั้นได้ยินเสียงพูดของผู้ชาย จึงได้เงยหน้าขึ้นมอง เป็นชายชาวรูปร่างสูง ผมยาวยาว หนวดเครายาวเกือบถึงสะโพก อยู่ในชุดนุ่งขาวห่มขาว หน้าตาบ่งบอกถึงความมีเมตตา ท่านกล่าวกับข้าพเจ้า *“ไม่ต้องกลัว ผู้ที่จะคิดร้ายต่อพ่อของคุณนั้นเขามิใช่ทำกัน คนคนนี้ได้รับความช่วยเหลือจากพ่อของคุณมาก่อน จำไว้ ผู้ที่คิดร้ายต่อผู้มีพระคุณ ต่อให้คิดการอันใดก็ไม่มีความสำเร็จ เพื่อความสบายใจให้กลับไปปฏิบัติกรรมฐาน ลูกจะได้พบกับพระที่ดี อย่าลืมแม่เมตตาแก่ผู้ที่คิดร้ายต่อเรา อย่าผูกจิตพยาบาท แล้วเขาจะแพ้กี้แก่ตัวเอง”*

เมื่อตื่นจากความฝัน ข้าพเจ้าคิดทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เห็น ๆ คือเสียงนั้นคุ้นหูเหลือเกิน เหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเสียงนั้นคือใคร ข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะกราบลงบนหมอน ท่านนั่นเองที่เคยตักเตือนและบอกเหตุให้ข้าพเจ้าทราบล่วงหน้าเสมอ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๔ ตั้งแต่จำความได้ โดยไม่รอช้า ข้าพเจ้ารีบโทรศัพท์ทางไกลถึงพี่สาว เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง และพี่สาวรับปากจะจัดการเรื่องจะเข้าปฏิบัติกรรมฐาน จะเตรียมสิ่งของพร้อมทั้งหาวัดให้

ทราบว่าพี่สาวได้ปรึกษาคุณจินตนา นิมากร (เจ๊เนย์) เธอเป็นกัลยาณมิตรที่ดีและจริงใจกับเพื่อน ๆ หรือคนที่รู้จักทุกคน ไม่เป็นคนทำงานเพื่อเอาหน้า และไม่เป็นคนประเภทมือถือสากปากถือศีล เหตุที่ต้องกล่าวในที่นี้ เพราะสิ่งคนปัจจุบันจะหาเพื่อนที่ดีและจริงใจ โดยไม่หวังผลประโยชน์นั้นแสนยาก หลังจากนั้นได้พาพี่สาวไปปรึกษากับแม่ชีสลี แห่งวัดรำเปิง ท่านได้แนะนำให้บวชชีพราหมณ์ ที่วัดรำเปิง

แต่พี่สาวอยากให้บวชที่อื่นมากกว่า และยังไม่ทราบว่าไปที่ไหน คุณจินตนามีเพื่อนอยู่กรุงเทพฯ ชื่อคุณเนงเยาว์ (เจ๊เขา) เป็นผู้ที่สนใจด้านธรรมะเหมือนกัน เขาได้แนะนำ หลวงพ่อวัดอัมพวัน แต่พี่สาวยังไม่แน่ใจ จะขอดูหลาย ๆ วัดก่อน จากนั้นก็ขับรถจากกรุงเทพฯ เพื่อเที่ยววัดใกล้เคียงไปเรื่อย ๆ ก็ไม่เป็นที่พอใจ จนมาถึงวัดอัมพวัน สิ่งแรกที่เห็นและรู้สึกประทับใจก็คือ ความเป็นระเบียบเรียบร้อย บริเวณวัดสะอาดร่มรื่น เจ้าหน้าที่ ลูกศิษย์ตลอดจนแม่ครัวมีอัธยาศัยดีมาก และที่แปลกจากวัดอื่น คือใครมาวัดนี้จะไม่มีการหวัดกลับไป มีอาหารเลี้ยงตลอดเวลา ไม่ว่าจะตักดินแค่ไหน ซึ่งในวันนั้นหลวงพ่อบริกรรมฐานไปบวชที่กรุงเทพฯ พอท่านกลับมา สนทนากับท่าน ทุกคนตัดสินใจเลือกวัดนี้และแน่ใจว่าข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติกรรมฐานกับพระที่ดี

สอบเสร็จรีบกลับประเทศไทยทันที ได้พักที่บ้านคุณชาญวิทย์และคุณเป็ย (ภรรยา) พร้อมกับพี่สาว คุณจินตนา และคุณเนงเยาว์ วันรุ่งขึ้นทุกท่านได้กรุณาไปส่งที่วัดอัมพวัน หลังจากเปลี่ยนชุดขาวรับกรรมฐานจากหลวงพ่อก่อนแล้ว เข้าพักที่กุฏิ และทุกเย็น ๆ หลวงพ่อกำลังจะสวดมนต์ หากใครติดขัดตรงไหน ท่านจะอธิบายให้จนเข้าใจ เสียหายที่ปฏิบัติได้เพียง ๑๕ วัน จะต้องรีบกลับไปเรียนต่อ เพราะใกล้เวลาที่มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมแล้ว

วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๗ เป็นวันและปีที่ข้าพเจ้า ไม้มิมเลยตลอดชีวิตนี้ เมื่อเวลาประมาณ ๒๐.๑๕ น. ได้เกิดระเบิดบ้านของข้าพเจ้าที่เชียงใหม่ ขณะเกิดเหตุทั้งคุณพ่อ พี่สาว และข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่สาวพาคุณพ่อไปตรวจร่างกายตามที่คุณหมอ อภัย รัตนิม และคุณหมอเทพ หิมะทองคำ ได้นัดไว้ ส่วนข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของพุทธสมาคมจังหวัดเชียงใหม่ เข้าร่วมประชุมของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ซึ่งอันที่จริงการประชุมได้สิ้นสุดแล้วหลายวัน และจะกลับเชียงใหม่ ได้จองตั๋วเครื่องบินของเข้าวันที่ ๑๑ มีนาคม ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุ

เมื่อข้าพเจ้าเตรียมตัวจะเดินทางในวันรุ่งขึ้น แต่เป็นเรื่องน่าแปลกเพราะแต่ไหนแต่ไรมา พี่สาวไม่เคยขอให้ยืมเป็นเพื่อนเลย จึงให้เลื่อนตั๋วเครื่องบินเพื่อให้กลับพร้อมกัน เมื่อข้าพเจ้านึกย้อนเหตุการณ์ครั้งนั้นที่ไรก็อดที่จะใจหายไม่ได้ หากข้าพเจ้าไม่เปลี่ยนตั๋วในวันนั้น ปัจจุบันก็คงจะเหลือแต่ชื่อ จากภาพถ่าย และบันทึกวิดีโอ สภาพห้องรับแขกที่ข้าพเจ้าชอบนั่งดูรายการข่าวทุกคืน แผลกละเอียดไม่มีชิ้นดี แล้วตัวข้าพเจ้าเองจะเหลืออะไร

ผู้ที่อยู่ในที่เกิดเหตุคือ คุณแม่กับหลานสาวอายุ ๒ ขวบกว่า หลานชายอายุ ๘ เดือน และคนในบ้านอีก ๘ คน ซึ่งคุณแม่เล่าให้ฟัง คืนวันเกิดเหตุท่านจะเข้านอน ในขณะที่ยืนอยู่ข้างเตียงเกิดเสียงดังมาก บ้านเรือนสั่นสะเทือนไปหมด ไฟฟ้าดับ ท่านได้ยินเสียงหลานชาย หลานสาวร้องไห้อยู่ในห้องถัดไป ท่านรีบวิ่งไปหาหลาน ขณะนั้นไฟไหม้ที่ห้องครัว ทำให้พอเห็นห้องของหลานเพียงลง ๆ เวลานั้นท่านคิดว่าหลานชายคงไม่รอดแน่แล้ว เพดานและหลังคาบ้านตลอดจนอิฐ ไม้ต่าง ๆ ได้ทับร่างของหลานชายจนมิด ท่านและพี่เลี้ยงของหลานต่างช่วยกันยกสิ่งของเหล่านั้นออก

ความหาตัวจนพบ ซึ่งเหลือเชื่อจริง ๆ หลานชายไม่เป็นอะไรเลย เพียงแต่ถูกบาดนิดหน่อย ที่หน้าผากมีเลือดออกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนหลานสาวมีบาดแผลเล็ก ๆ ที่ใบหู หลังจากนั้น ท่านก็ได้พาคนที่บ้านทั้งหมดไปโรงพยาบาลแมคคอร์มิค ซึ่งอยู่ใกล้บ้านที่สุด เพื่อตรวจร่างกาย จึงได้พบว่าในกระเป๋าสีเสื้อผ้าของท่านเต็มไปด้วยเศษแก้วจากห้องนอน แต่ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บหรือถูกตีหมัดจากเศษแก้วเหล่านั้นเลย ซึ่งเหมือนกับว่ามีใครมาหยิบใส่กระเป๋าย่างนั้นแหละ!

หลังจากเกิดเหตุ คุณจินตนาและคุณชาญวิทย์ได้ขับรถจากกรุงเทพฯ ไปหาหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน ถึงวัดก็จวนตีสองกว่าแล้ว ทั้งสองท่านได้เล่าเหตุการณ์ให้หลวงพ่ทราบทั้งหมด วันรุ่งขึ้นท่านได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อพบข้าพเจ้า ความเมตตา ความห่วงใยที่หลวงพ่ให้แก่ครอบครัวข้าพเจ้านี้ พวกเราทุกคนจะจดจำ ไปจนชีวิตจะหาไม่ ข้าพเจ้ายังจำคำพูดของหลวงพ่ที่พูดในวันนั้นได้ **“ลวิธรรม เขาทำ ได้แค่นั้นแหละ จะไม่มีอะไรมากไปกว่านี้แล้ว”** และท่านยังได้ **เตือนสติให้แม่เมตตาต่อผู้กระทำในครั้งนั้น**

คุณจินตนา คุณนงเยาว์ ก็พูดเช่นเดียวกัน ยอมรับว่าขณะนั้นข้าพเจ้ายังทำใจไม่ได้ จิตมีแต่ความโกรธแค้น ผูกพยาบาทจองเวร เรื่องที่จะอโหสิหนี้ไม่มีในความนึกคิด หลวงพ่ให้ข้าพเจ้าไปอยู่วัดอัมพวัน แต่จำต้องปฏิเสธความเมตตาของท่าน ไม่อยากนำความเดือดร้อนมาให้ท่าน ถึงแม้ว่าเวลานั้นทางเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ได้ว่าใครเป็นผู้ฆ่านก แต่ครอบครัวข้าพเจ้าทราบตัวผู้ทำจิตใจโหดเหี้ยม และทำได้ถึงเพียงนี้คงจะไม่มีใคร นอกจาก **“จาง ซี ฟุ”** หรือ **“ขุนสา”** วิธีการฆ่าล้างโคตรตลอดจนตัดแขนตัดขา และผ่าลำตัวออกเป็นสองซีกที่เขาได้ทำกับครอบครัวอื่น สิ่งเหล่านี้ได้ยินได้ฟังบ่อยมากจากคนที่มาจากฝั่งพม่า

สำหรับข้าพเจ้า ขุนสา คือ อสุรกายในร่างของคนเท่านั้น หลังจากเหตุการณ์ผ่านไปเกือบสองอาทิตย์ เมื่อขุนสาทราบอย่างแน่นอนแล้วว่านายพลลีรวมทั้งครอบครัว ไม่มีใครถึงแก่ชีวิตหรือบาดเจ็บ ซึ่งข้อความที่จะเล่าต่อไปนี้ เชื่อว่าผู้อ่านคงจะคิดไม่ถึง และไม่เชื่อเหมือนที่ข้าพเจ้าไม่อยากจะเชื่อ สิ่งนั้นคือขุนสาได้เขียนจดหมายถึงคุณพ่อ ในจดหมายบรรยายถึงความ เป็นห่วงที่ตัวเขาเองมีต่อคุณพ่อ ข้อความจดหมายตอนหนึ่งเขียนว่า **“ใครนะที่ทำกับท่านได้ถึงขนาดนี้ ผมยังสำนึกในบุญคุณที่ท่านได้เคยช่วยเหลือ ผมไม่เคยลืมเลย ท่านเป็นคนดีมีเมตตา ผมมั่นใจว่าวันหนึ่งทางเจ้าหน้าที่ตำรวจไทย จะต้องจับได้ว่าใครเป็นผู้กระทำ หากท่านมีอะไรจะให้ผมรับใช้ ขอให้บอก ผมยินดีรับใช้ท่านเสมอ”**

ขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาเอาเองเถาะว่า บุคคลนี้ควรจะจัดอยู่ในประเภทไหน คำถามที่ข้าพเจ้าอยากถามขุนสา คือเขายังมีเกียรติและศักดิ์ศรีหลงเหลือไว้ให้ลูกหลานของเขาได้ชื่นชมต่อไปอีกหรือ

หลายเดือนต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รู้ตัวฆ่านก คือขุนสา ตลอดจนลูกน้องที่วางแผนงานนี้ทั้งหมด แต่เป็นที่น่าเสียดายไม่สามารถจับตัวผู้ต้องหาได้แม้แต่คนเดียวจนกระทั่งบัดนี้ จากจดหมายของขุนสา ประกอบกับรูปภาพที่ได้เห็น ทำให้ย้อนคิดถึงเมื่อครั้งที่ยังเรียนชั้นประถมปีที่ ๓ ซึ่งปีนั้นคุณพ่อเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค ได้พักที่ตึกมหิตล แม้จะเป็นเด็กแต่จำได้แม่นยำว่ามีชายร่างสูงมาก ความสูงประมาณ ๑๘๐ เซนติเมตร (ซึ่งเป็นจุดเด่นที่ข้าพเจ้าจำได้ในตัวของผู้ชายคนนั้น) เขามีผิวสองสีรูปร่างผอม เขาได้เฝ้าพยาบาลคุณพ่อตลอดเวลา

แม้กระทั่งประคองและอุ้มคุณพ่อเข้าห้องน้ำทุกครั้ง ครั้งใดที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาลจะพบชายคนนั้นเสมอ เป็นเวลาร่วมปี กว่าที่บ้านจะซ่อมและสร้างเสร็จจึงได้พาท่านกลับบ้านที่เชียงใหม่ เพื่อความแน่ใจว่าชายคนนั้นเป็นใครกันแน่ จึงได้เรียนถามและท่านได้กรุณาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ทราบว่าชายคนนั้นคือ จาง ซี ฟู หรือชนสา เวลานั้นเขาไม่มีอะไรเลย มีเพียงผ้าไม่กี่ตัวที่รับจ้างบรรทุกของสำหรับข้ามไปฝั่งพม่า แต่เขามีพรสวรรค์อย่างหนึ่ง คือในด้านการพูด มีวิธีการพูดและมีวาทีศิลป์ ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่าที่เขาเผด็จแลคุณพ่ออย่างใกล้ชิดนั้นจุดมุ่งหมาย คือต้องการขอความช่วยเหลือด้านเงินทองจากท่าน ด้วยจิตเมตตา และให้ความเชื่อถือในคำพูด ท่านได้ให้เงินช่วยเหลือมากพอสมควร นี่ก็จุดเริ่มต้นแห่งที่มาของชีวิต **"ชนสา"** หรือ **"จาง ซี ฟู"**

ปัจจุบันข้าพเจ้าได้แผ่เมตตาให้ชนสาเสมอ เกิดความรู้สึกเวทนาสงสาร แทนความโกรธแค้นจองเวรที่เคยมีในอดีต สิ่งใดก็ตามที่เขาได้กระทำต่อครอบครัว และต่อตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอโหล้ให้ หวังว่าวันหนึ่งเขาจะรู้และสำนึกในบาปกรรมที่เขาได้สร้างไว้ ตลอดจนหยุดกระทำความชั่ว ซึ่งมีแต่จะเพิ่มบาปกรรม หากวันใดบุญเก่าที่เขาสร้างไว้ได้หมดลง บาปกรรมที่เขาได้ทำไว้ในชาติหนึ่งจะตามทันอย่างแน่นอน ไม่มีใครช่วยเขาได้นอกจากตัวของเขาเอง

ผู้อ่านหลายท่านคงสงสัยว่า เพราะเหตุไรชนสาจึงคิดทำร้ายคุณพ่อ ตลอดจนครอบครัวของท่าน คำตอบคือ จริจรรยา ชนสา ปาวประกาศิให้ทั่วโลกเข้าใจว่าเขากำลังก่อกำเนิด เพื่อรู้ฐานะของเขา

แต่แปลกที่คนไทยใหญ่ ส่วนใหญ่หรืออดีตเจ้าผู้ครองเมืองรัฐฉาน กลับไม่ยอมรับให้เขาเป็นตัวแทนของไทยใหญ่ในการก่อกำเนิด หากเขาต้องการก่อกำเนิดจริง เหตุใดเขาจึงต้องการจะเข้ามาควบคุมปกครองหมบ้านไทยฮ่อ ซึ่งเป็นลูกน้องของคุณพ่อที่ท่านได้หอบหิ้วอพยพออกจากประเทศจีนสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง หมบ้านเหล่านี้อยู่ในผืนแผ่นดินไทย เราเป็นคนไทย เราได้ต่อสู้ปกป้องแผ่นดินไทยแห่งนี้ แม้จะต้องแลกด้วยเลือดเนื้อและชีวิตเราก็กยอม เพราะที่นี้คือ แผ่นดินสุดท้ายที่ลูกหลานเราจะอาศัยไป ชนสาถือสิทธิ์อันใดที่จะเข้ามาปกครองพวก **ไทยฮ่อ**กลุ่มนี้ เขาทราบดีว่าทราบดีที่คุณพ่อยังอยู่ เขาจะทำการไม่สำเร็จ วิธีเดียวคือต้องทำลายให้หมดทั้งโคตรตามวิธีการที่เขาได้ทำกับครอบครัวอื่นมาแล้ว และ ๓ ครั้งที่ชนสาพยายามกระทำร้ายต่อครอบครัวข้าพเจ้า รวมเวลาทั้งหมดกว่าสิบปี

ครั้งที่ ๑ ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนเล่าในตอนต้นของเรื่อง

ครั้งที่ ๒ ชนสาได้ส่งคนขอโมงคี่ไต่ดิน ไก่ ๆ สนามกีฬาเชียงใหม่ (เมื่อสิบปีก่อน บริเวณนั้นจะเป็นปามีตันไม้ใหญ่ขึ้นมาก สภาพไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ที่มีแต่บ้านจัดสรรขึ้นแทน) การขอโมงคี่ครั้งนั้น เขาจะทำให้โผล่ถึงบริเวณบ้านของข้าพเจ้า แล้ววางแผนที่จะฆ่าหมดทั้งบ้าน แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดจึงทำไม่สำเร็จ

ครั้งที่ ๓ เหตุระเบิดที่บ้านเชียงใหม่ โดยบรรดาจะเปิด โดนาไมท์ไว้เติมคันรยยนต์และจอดไว้ข้างบ้าน คนในบ้านไม่มีใครถึงแกชีวิต มีเพียงบาดเจ็บเท่านั้น แต่เป็นที่น่าเสียใจที่ลูกชายคนเล็กของตระกูลสินพิศาลได้เสียชีวิต เพราะรถจอดในบริเวณบ้านของเขา การระเบิดครั้งนี้ร้ายแรงกว่าครั้งที่ญี่ปุ่นทิ้งระเบิดที่สถานีรถไฟเชียงใหม่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง (จากคำบอกเล่าของผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ทั้งสองครั้ง) แรงระเบิดทำให้บ้านเรือนกว่า ๕๐ หลังคาเรือนเสียหาย บางบ้านต้องซ่อมใหม่หมด แรงระเบิดได้ยื้อไปไกลถึงอำเภอแม่แตง ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ประมาณ ๓๐ กิโลเมตร

หลังจากเกิดเหตุครั้งหลังสุดจนถึงปัจจุบัน ทุกปีช่วงเทศกาลตรุษจีน และวันที่ ๑ มกราคมของทุกต้นปี ชนสาจะให้ลูกน้องส่งกระเช้าผลไม้และขนมเด็กไปให้ที่บ้านเสมอมิได้ขาด ข้าพเจ้าจะไม่ให้คนในบ้านหรือแม่แต่สุนัขที่เลี้ยงไว้กินขนมเด็กอย่างเด็ดขาด ท่านผู้สูงอายุ ยังคงอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าเสมอ **"จำไว้ ผู้ที่คิดร้ายต่อผู้ที่มีพระคุณ ขอให้คิดทำการอันใดก็ไม่มีความสำเร็จ"** ข้าพเจ้าคิดว่านี่คือคำตอบที่ดีที่สุด ที่ว่าเหตุไรชนสาจึงทำการไม่สำเร็จ

อดีตข้าพเจ้าพยายามค้นหาคำตอบให้ตัวเองว่า **ชายผู้สูงอายุนี้คือใคร ทำไมท่านถึงได้มาเกี่ยวข้องกับชีวิตข้าพเจ้า** แต่ขณะนี้และปัจจุบันนี้ **ข้าพเจ้ามุ่งศึกษาด้านธรรมะตลอดจนปฏิบัติกรรมฐาน** แผ่เมตตา อธิศีลสวนกถล ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย **ทั้งที่เป็นมิตรและศัตรู ทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก เชื่อในกฎแห่งกรรม เชื่อว่าโลกของเรายังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ยังวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้** เรื่องที่เขียนเล่ามานี้ เป็นเพียงแต่เสี้ยวหนึ่งของชีวิตเท่านั้น หลายคนอาจกล่าวหาว่าหลงงมงาย ก็สุดแต่ใครจะคิด ข้าพเจ้าไม่ขอตอบโต้ใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะทุกอย่างย่อมรู้เห็นได้ด้วยตัวเอง

เป็นเรื่องประหลาดไม่น้อยสำหรับข้าพเจ้าผู้ซึ่งเรียนที่อเมริกา บ้านอยู่เชียงใหม่ ผ่านเหตุการณ์ที่เหลือเชื่อจนได้มารับกรรมฐานเป็นครั้งแรกในชีวิตกับ**หลวงพ่อกวนาวีสฤทธิคุณ ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี** ทุกอย่างเป็นไปตามที่ท่านผู้สูงอายุได้บอกในความฝัน เป็นบุญของข้าพเจ้าอย่างที่สุดแล้ว **"มารไม่มี บารมีไม่เกิด"**

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

หจก. เมาทเทน กลอรี่ เอ็นเตอร์ไพรส
๑๒๓ ถ.ลอยเคราะห์ ต.ช้างกลาง
อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐
